

49. Efendimizi Sevip Örnek Almalıyız

Allahu Teâlâ, rahmeti gereği kullarını hidayet yolunda tutmak ve doğruya sevk etmek için her dönemde, her mekâna peygamber göndermiş. Bu ilahi uygulama son Peygamber Hz. Muhammed'in (sav) gelmesiyle son bulmuştur. Daha önce gelen peygamberler Efendimiz'e (sav) hazırlık yapmışlardır. Hepsisi O'nu haber vermiş, O'nu müjdelemişlerdir.

Hz. Peygamber'e iman etmek farzdır. Hz. Peygamber'e (sav) iman etmek İslâm'ın erkanından birisi, imanın da şartlarından bir şarttır. Bundan dolayı her müslümanın O'nun Allah tarafından gönderilmiş bir elçi olduğuna şehâdet etmesi, O'nun Rabbinden getirdiği her şeyi tasdik etmesi ve O'ndan gelen bütün sözleri ve fiilleri kabul ederek, O'nu hayatında kendisine örnek alması gerekir.

Hz. Peygamber'i sevmek, her mü'min için en gerekli taatlerden biridir. Zîrâ sevgili Peygamberimiz (s.a.v), "Sizden birinize ben, kendi nefsin-den, annesinden, babasından, çocuklarından ve bütün insanlardan daha sevimli olmadığı müddetce tam iman etmiş sayılmaz." Bu sevgi bir insanda gerçekleşmezse, o insan gerçek mü'min olamaz.

Şüphesiz ki insan, iyiliğin esiridir. Kalpler kendisine iyilik yapana karşı sevgi duymak üzere yaratılmıştır. Eğer bir insan, kendisine iyilik yapan bir insanı severse, ya ona bir hediye verir veya dar zamanında yardım eder. Bir kişi başka bir kişiyi sevince bunları yaparsa, o halde, bütün âlemlere hidayetle gelen, bütün insanlık için rahmetle gönderilen, insanlara kitabı ve hikmeti öğreten, dünya ve ahiret saadetine kavuşma yolunu açıklayan bu yüce Peygamber'e karşı tutumumuz ne olması gerekir?

Hiç şüphesiz ki; Allah sevgisinden sonra sevgiye en lâyık olan Hz. Muhammed (s.a.v)'dir.

Tüm Müslümanların, Efendimizi sevmesinin iki sebebi vardır

1. İnsanların imanına vesile olup, onların cennete girmelerini sağlayandır.

2. Onun bütün güzel ahlaklara sahip olmasıdır. İnsanlar arasında O, kömürler arasında elmas gibidir.

Karanlıkta bir ışık

İrfan'ın babası kaptandı. Bir gün oğlunu da alıp gemisiyle denize açıldı. Bir gece şiddetli bir fırtına çıktı. İrfan çok korktu. Gök gürliyor, şimşekler çakıyor, rüzgâr gürül gürül esiyordu. Geminin sallanması yüzünden her şey alt üst olmuştu gemiciler öteye beriye koşuyorlar, bağrışıyorlardı. Bir ara:

Pusula kırıldı kaptan! diye bağırıldıklarını duydu. Babasının yanına koştu:

Babacığım, pusula ne demek?

Yönümüzü bulmamıza yarayan bir âlet, oğlum, dedi babası.

Kırılınca ne olur peki?... Yönümüzü bulamayız. Çok fena! Gece yarısına doğru fırtına dindi, ama ne yöne gittiklerini bilmiyorlardı. Kara görünmüyordu. Hiç bir yerde ışık yoktu. Birden sevinç çığlıkları kopunca İrfan güverteye fırladı.

Nedir, ne oluyor?

Deniz feneri, deniz feneri!

Babacığım, deniz feneri nedir? Parmağıyla uzakları gösterdi. Işık bir yanıyor, bir sönüyordu. Babası:

İşte deniz fenerinin ışığı oğlum, dedi. Artık korkmana gerek yok. Nerede bulunduğumuzu biliyorum. Merak ediyordu: Nasıl anladınız bunu?

Deniz feneri sayesinde. Deniz feneri, denizcilerin en büyük dostudur. Yolumuzu onun sayesinde buluruz. Karanlıkta bize dost elini uzatıyor. Sonra sözlerine şöyle devam etti.

Peygamberler de böyledir İrfan. Yolunu şaşırmış insanlara doğru yolu göstermek için Allah tarafından gönderiliyorlar. İrfan anlamıştı. Demek peygamberler, insanlara doğru yolu göstermek için Allah tarafından gönderiliyorlardı.

Sağol babacığım, çok iyi anladım.

Efendimizin Hilmi (Yumuşak Huylu Olması) ve Affediciliği

Hilm, insanın, kendisini öfkelenmesi hâlinde, kontrol altına alması, intikam alma fırsatı doğduğunda affedici olması, hoş olmayan şeylere karşı sabretmesi mânâlarına gelir. Hilm, ağırbaşlılık, sabırlılık ve yumuşak huyluluk demektir.

Peygamberimiz, yumuşak huyluluğu ve affediciliği sayesinde her türlü cahiliye kabalığına karşı koyabilmiş ve paslanmış gönüllere girebilmiştir.

Hilm, Resûlullah'ın insanları İslâm'a davette kullanmış olduğu altın bir anahtar gibidir. O bu anahtarı en iyi bir şekilde kullanmış; onunla, son derece inatçı olan Mekke ve civarındaki insanları Allah'a davet etmiştir. Şayet Hz. Peygamber'in bu eşsiz hilmi olmasaydı, getirdiği gerçekleri insanlara bu kadar kısa bir zamanda ulaştırması ve neticeyi elde etmesi çok zor olurdu.

Efendimizin Gavresi Affetmesi

Bir yolculuk sırasında öğle molası vermişlerdir. Uzanıp, dinlenmek için arkadaşlarının kamp kurduğu yerden hayli uzakta bir ağacın gölgesini seçmiştir. Yattıktan bir süre sonra Gavres isminde, inançsız ve kendine dış bileyen bir kabile reisi tarafından fark edilir. Gavres'in kalbi sevinç ve heyecanla dolar. Bu uykulu anından yararlanıp Hz. Muhammed'i (sav) öldürecek ve bütün Araplar arasında bitmez bir üne kavuşacaktır. Heyecanlı ama sessiz, parmaklarının ucuna basarak yanına kadar sokulur. Usulca uzanarak ağacın dalına asılı olan Hz. Muhammed'in (sav) kendi kılıcını alır ve olayın farkında olmayan, gözleri kapalı Hz. Muhammed'in (sav) boğazına dayar. Soğuk çeliğin temasıyla gözlerini açan Hz. Muhammed (sav) başucunda gururla sırttan Gavres'i görür. Gavres ise artık zaferinden emin, bu anın zevkini çıkartmak ister. Şımarık bir tavırla sorar:

"Ey Muhammed, şimdi seni benim elimden kim kurtarır?"

Görünüşte haklıdır da, çünkü elindeki kılıcı iki santim itmesi Hz. Muhammed (sav) için dünya hayatının sonu anlamına gelecektir. Fakat O'nda (asm) hiçbir heyecan ve korku eseri görülmez.

Gavres'in sorusuna "Allah!." diye haykırarak cevap verir.

Ve o anda "Allah" nidasının dehşeti karşısında, Gavres tepe üstü, yere yuvarlanır, elindeki kılıç fırlar gider. Sonra onun kendini toplamasına fırsat vermeden hızla kalkan Hz. Muhammed (sav), kılıcını alır ve hala sırtüstü yatmakta olan Gavres'in boğazına dayar. Az önceki durum şimdi tam tersine dönmüştür. Mütebessim ve sakin bir şekilde sorar:

"Ey Gavres! Şimdi benim elimden seni kim kurtaracak?"

Ne yazık ki Gavres'in "Allah", deme şansı yoktur. Çünkü o inançsızdır. Fakat son derece zeki bir insan olduğunu verdiği cevapla da kanıtlar: "Ey Muhammed! Herkes kendine yakışanı yapsın."

Hayat kurtaran bu zeki cevap karşısında Hz. Muhammed (sav) kılıcını geri çeker ve: "Haydi git, serbestsin." der.

Kötülüğe Kötülükle Cevap Vermezsın

Kendisinden mal ve para isteyen bir göçebe Arap var gücüyle elbisesine asılıp, çeker. Elbisenin çekildiği yere de kan oturmuştur. Hiçbir şey demez. Sakinleşince sorar.

"Şimdi söyle bakalım yaptığın bu kötülüğe karşı sana kısas yapılacak mı?"

Göçebe Arap kendinden emin cevaplar: "Hayır."

"Niçin?" "Çünkü sen kötülüğe kötülükle cevap vermezsin de ondan."

Hz. Muhammed (sav) bu cevap karşısında sadece tebessüm eder. Sonra emir verir. Arabın develerine mal yüklerler.

Deve Eti Yiyenler

Kalabalık bir arkadaş grubuyla mescidde oturmaktadır. Az önce hep beraber deve eti yemişlerdir. İçerdekilerden biri elinde olmaksızın gaz çıkarır. Ortalığı pis bir koku kaplar. Herkes endişe ve utançla birbirine bakmaktadır. Biraz sonra ezan okunacak ve abdest tazelemek için dışarı çıkan kişinin "o" olduğu anlaşılacaktır.

Durumun nezaketini değerlendiren Hz. Muhammed (asv) emir verir.

“Burada bizimle beraber deve eti yiyen herkes abdest tazelesin.”

Arkadaşları abdest için sıraya girerler. Suçlu de-şifre olmaktan korunmuştur.

Mescidin Pisletilmesi

Hz. Peygamber, tüm insanlara hüsnü muamele etmek gerektiğini ifade etmiş ve kendisi de bizzat uygulamalarıyla örnek olmuştur. Bu hususta onun temel dayanağı Kur’ânı Kerim olmuştur:

“Eğer sen kaba, katı yürekli olsaydın şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi.”

Bir gün Rasûlullah, Ashâbıyla mescidde otururken oraya bir bedevî geldi ve kalkıp mescidin bir köşesine işemeye başladı. Ashâbı Kirâm öfkeyle bağrışarak adamı engellemek istediler. Fakat Rasûlullah, derhal ashâbına müdahale ederek: “Bırakın adamı, görsün işini!” buyurdu ve oraya bir kova su getirilip dökülmesini emretti. Sonra bedevîyi çağırıp burasının mescid olduğunu, pisletmenin, kirletmenin doğru olmayacağını anlattı. Mescidlerde Allah’ın zikredildiğini, namaz kılındığını, Kur’ân okunduğunu güzel bir lisanla ve tatlılıkla ifade edip adamı ikna etti.

Enes (r.a.) diyor ki:

“Resûlullâh bir gün beni bir yere göndermek istedi. Ben: Vallâhi gitmem, dedim. Hâlbuki içimden gitmeye karar vermiştim. Çünkü emri veren Allâh’ın Nebîsi idi. Yola çıktım, sokakta oynayan çocukların yanlarına vardım (ve orada oyalandım). Derken Allâh Resûlü arkamdan gelerek ensemden tuttu. Dönüp baktığımda gülümsüyordu.

–Enescik! Söylediğim yere gittin mi? diye sordu.

–Hemen gidiyorum yâ Resûlallâh! dedim.

Bana ne kızdı ne vurdu ne de kötü bir söz söyledi çünkü o çok hilm sahibiydi.“